

ŠTO ČEKAMO?

Autorica: Marija Dukić

ŠTO ČEKAMO?

	stranica
ULOGE	2.
Napomene o kostimima i karakterizaciji pokretom i glasom	3.
ČINOVI	
I. čin	4.
II. čin	15.
III. čin	18.
IV. čin	24.
V. čin	27.
VI. čin	30.
VII. čin	32.
VIII. čin	37.
IX. čin	39.

ŠTO ČEKAMO?

Lica

ALEKSANDRA (LEKSI)	sestra
ROBERT (ROBI)	brat
VIŠNJA	majka
JURE	majčin partner

LEKSI je maturantica gimnazije, inteligentna i nekad preozbiljna za svoje godine. Često djeluje, kretnjama i izrazom lica, kao da se prisiljava na razmišljanje prije nego otvori usta i požali što je rekla. Kad kaže nešto što bi moglo djelovati neozbiljno ili nezrelo, obrambeno koristi podrugljiv ton glasa. Rezultati mature i nadolazeći upisi na fakultet trenutno su joj najvažniji događaji u životu. Jako je vezana za brata, što češće pokazuje dodirnom nego riječima. Fizički je smirena, smjesti se negdje i tu uglavnom ostaje bez previše vrpoljenja. Povremeno napravi neki pokret naglo, odlučno, kao da se želi uzemljiti: sjedne razmaknutih koljena, ispreplete prste iza vrata, žustro otrese rukave i slično. Pokreti su joj fluidni, kao da teku iz ženskog u muško i natrag. Glas joj je ugodan i dubok, zvuči starije. Vitka je, duge svijetle kose, odjevena u točkastu haljinu i mekani džemper pastelne boje.

ROBI je Leksin brat blizanac, također maturant gimnazije, prvim dojmom sušta suprotnost njoj. Prva stvar koja se na njemu primijeti kad uđe na scenu neiscrpna je energija: vrpolji se, tresse koljenom, vibrira od sputane snage. Usprkos tome, ne djeluje nervozno ni djetinjasto. Pod stresom se primiri. Kad govori sa ženama (majkom i sestrom), vrti se oko njih, šeta, sjeda, ustaje, oblijeće ih poput nemirnog psa; s muškarcima (Juro) je miran kao da nešto pokušava dokazati. Većinu je vremena nasmijan ili nasmiješen. Ozbiljan djeluje starije, pomalo agresivno. Gotovo se čini da svojim ponašanjem pokušava to neutralizirati, smiješi se i kad mu nije do smiješenja. Glas mu zvuči promuklo. Sportske je građe, odjeven u jednostavne svijetle traperice i usku majicu kratkih rukava. Jedino po čemu je odmah očito da je tinejdžer: upadljive, trendi tenisice u drečavoj boji.

Odnos brata i sestre pun je ljubavi i uvažavanja, što je vidljivo iz verbalne i neverbalne komunikacije. Intelektualna dinamika im je odrasla, a fizička dječja. Često se gurkaju, lagano udaraju, zadirkuju; kao da je dio odnosa iz djetinjstva ostao na istoj razini.

VIŠNJA im je majka, mladolika, Leksi joj veoma sliča po svemu. Govori vrlo jasno i ima melodiozan glas, nešto viši od Leksinog. Na prvi se pogled vidi da su majka i kći, dok s Robijem nema te sličnosti. Svi su troje slične visine i djeluju samouvjereno, ali Robi izgleda prekrupno kad stoji uz njih dvije, odskače. U kontrastu s **JUROM**, majčinim partnerom, Robi djeluje iznenađujuće sitno i mlado. Jure je krupan i visok, kao da zauzima trostruko više mjesta kad uđe u prostoriju: naslanja se na namještaj, podboči se, glasno se smije i govori.

I. ČIN

Leksina soba. Uređena je u svijetlim bojama, sa zlatnim detaljima. Djeluje udobno i ugodno, uredna je, osim nekoliko haljina prebačenih preko naslona fotelje. Krevet je starinski, raskošan, sa sjajnim mesinganim okvirom i zgužvanom bijelom posteljinom. Na prvi je pogled vidljivo da je soba djevojačka, namještaj je (osim kreveta) jednostavan, sve je puno tkanina i sitnih detalja.

(LEKSI leži na krevetu i čita knjigu. Robi uližeće i snažno udara rukom o postelju tik do njenih nogu.)

LEKSI *(ne diže pogled)*: Što je bilo?

ROBI *(pretjerano veselo)*: Kako što je bilo, Aleksandra? Divan dan. Oblaci se razišli maloprije! Diži se, idemo na zrak.

LEKSI: Neću trening.

ROBI: Kakav trening, šetnja, ajmo. *(Vuče je za nogu.)*

LEKSI *(zatvara knjigu)*: Iziskuje li sportsku odjeću?

ROBI: Da.

LEKSI: Sportsku obuću?

ROBI: A ne, penjat ćeš se po Mosoru ko Čeh, u japankama. Kasnije plivamo na Brač koristeći peraje i kolutove.

LEKSI: Onda je trening i neću. *(nastavlja čitati)*

ROBI: Daj! *(baca joj se na krevet i gurka je)* Ajmo. Jedna šetnja, sestro blizanko jedina, prije nego postaneš mlitava brucoška intelektualka. *(pljesne je po koljenu)*

LEKSI *(zatvara knjigu i upire njome u Robijeva prsa)*: Vraćam je u ponedjeljak, Robi.

Lektirni je naslov i ne mogu je produžiti. I kaže se *bliznaki*.

ROBI: Ponedjeljak... Da, u pravu si, ima *samo* pet dana dotad. I tko ti je kriv što čitaš *lektirne naslove* nakon mature. Daj se diži i idemo. Bliznaki u šetnju. Ako nećeš ti, zovem ti sve

prijateljice. Pošto oklada da će jedna pristati? Bar jedna. Antonija? Lara. Sumnjam za Mateju, ona misli da sam glup jer sam zgodan. (*samodopadno se mazi po prsima*)

LEKSI: Da si zgodan misle samo one s manje ukusa. Da si glup, znaju sve.

ROBI (*mlatne je po ruci*): Sve misle da sam zgodan. (*spušta se na pod, liježe na trbuh i križa noge u gležnjevima, karikirajući ženski glas*) Kako ima savršene trbušnjake i neodoljiv smisao za humor i napornu sestrusinu s kojom se družimo samo da mu se približimo... (*vrti zamišljeni pramen kose*)

LEKSI (*suspreže smijeh*): ... i tenisice boje neonske nuklearne eksplozije LSD-a? (*udara ga nogom po tenisici*) Dobro, Robi. Šetnja kasnije. Može?

ROBI: Može. (*sjeda na krevet*) Ali bez djevojaka. Da se ne bi pravile da su uganule nogu da ih Robi ponese u naručju. (*diže jastuk i nosi ga po sobi nježno ga gledajući*)

LEKSI: Vidiš, kad govoriš o sebi u trećem licu, stvarno zvučiš glupo.

ROBI: Ili kao Bandić?

LEKSI: Jesam to i rekla?

ROBI (*gađa je jastukom*): I ne blati mi tenisice!

LEKSI (*pauza*): Ali stvarno mi je, najstvarnije, pun kufer čekanja. Vidiš da ne izlazim iz kuće, samo se nerviram i gutam knjige i ločem kavu i čekam rezultate...

ROBI (*pauza*): Pitao je stari za tebe. I za rezultate.

LEKSI (*osorno*): Neka pita. Divno da se sjetio da su nam mature.

ROBI: Kakav je, takav je, Leksi. Ne odbacuj ga. Ako ništa, dobro će nam doći za školarine kad ne uspijemo upasti bez plaćanja.

LEKSI: A ne, oslanjala sam se na Juru i njegovu automehaničarsku radionicu kraj živog i zdravog oca pomorca.

ROBI: Vulkanizersku.

LEKSI: Boli me kurac. Sigurno neću od Jure tražiti pomoć u životu, da je Višnja sto puta s njim. Samo se nadam da neće useliti prije nego mi odemo.

ROBI: Dugo su zajedno.

LEKSI: Sirovina je. Nitko ne koristi riječ *komunjara* u šali.

ROBI: Okej je osoba, samo je... (*sliježe ramenima*) Sa sela.

LEKSI: Ne. Da je „samo sa sela“, ne bi mi smetalo. Smeta mi što je dobrovoljno sirovina koja je četiri klase ispod nje, a ona je s njim jer gleda u nju ko u Boga.

ROBI: Nije da nas je baš opteretila momcima otkad se rastala od starog. Pusti je. Odrasli smo ljudi. Ako njoj paše, toleriraj ga, očito je usrećuje. A mi smo praktički odselili već, ne glumi nam taticu.

LEKSI: Nije *toliko* glup.

ROBI (*prijekorno*): Leks.

LEKSI: Daj me ostavi na miru s tim tvojim kršćanskim prihvaćanjem svake budale. Ja nisam ti. Nisam ti. Neki mi ljudi idu na živce jer mi, eto, idu na živce. On mi ide na živce s razlogom. Uostalom, svatko tko nosi jahtaške mokasinke, a nema jahtu, je kreten.

ROBI (*sjeda na krevet*): I cipele su razlog? Znam da je to radi one večeri. Lani. *Lani*.

LEKSI: Da, radi one večeri. I općenito, a osobito radi one večeri. A nikad, nikad, nikad u pola godine nije rekao *cura* za nju, nego je vječito bila *prijateljica*. Boli me briga, uostalom.

ROBI: Trebale ste ostati skupa. Pa kad uselite u neki fensi stančić u Varošu s tri mačke i shabby chic stolicama, da je zove cimerica.

LEKSI: (*smije se, oponaša muški glas s ruralnim naglaskom*) Sandra, srićo, slobodno doved' svoju cimer'cu da zagradelamo štagod.

ROBI: (*prihvaća, ženskim glasom*) Ali, barba Jure, ona ne zna s kobasicama!

(*smiju se*)

LEKSI: Ma briga me. (*trlja rukama lice*) Idemo brzo. Brojimo dane!

ROBI: Brojimo. Odlazimo iz ove vukojebine!

LEKSI: Što čekamo? (*Robi sjedi na rubu kreveta, laktova oslonjenih o koljena, i šutke ispruži šaku prema njoj, ne gledajući je.*)

LEKSI: *(udari šakom o njegovu odozgo)*

(Čuje se kucanje, ulazi VIŠNJA.)

VIŠNJA: Spremate li se vas dvoje za tu šetnju ili ne?

LEKSI: Kasnije ćemo.

ROBI *(leži tako da mu glava visi preko ruba kreveta, pruža ruku majci)*: Ljubim Vas, majčice!

(VIŠNJA prolazi, odsutno ga pomiluje po kosi, dolazi do Leksi i grli je. Sjeda na fotelju kraj kreveta.)

VIŠNJA: Što je njemu, Aleksandra? Jutros sam mu dala sto kuna, je li od toga?

LEKSI: Pusti ga, čita Ruse. Tamo svi persiraju roditeljima. Majko, zaklinjem Vas! Oče, nemojte bičevati kmeta!

VIŠNJA: Bolje Ruse nego Francuze.

ROBI *(glumi uvrijeđenost)*: Ej!

VIŠNJA: Što? Dosadni su. Od srednje se mislim kome je prvom palo na pamet staviti Prousta na popis lektire.

ROBI: Nije dosadan, nego ga vi pragmatičari ne znate čitati.

LEKSI: Vidi buraza sportiste, koja umjetnička duša u njemu! Tko bi rekao.

VIŠNJA: Francuzi su dosadni i opsjednuti hranom. I književno, i kao narod.

ROBI: Madeleines nisu hrana, oni su evociranje uspomena.

LEKSI: A lipov čaj?

ROBI: Evociranje tekućih uspomena.

LEKSI: *Zločin i kazna* je bolja knjiga, bar se nešto događa.

ROBI: Što, tri strane klanja i tristo strana kajanja i sranja?

VIŠNJA: Roberte!

ROBI: *(Višnji)* Oprosti. Ali je.

VIŠNJA: Složila bih se. Tri strane klanja i tristo strana kajanja i *kakice*. Tekućih uspomena od boršča.

(smiju se)

VIŠNJA *(podboči se i nježno ih gleda)*: Moji blizanci, gimnazijalci.

ROBI: Budući intelektualci.

LEKSI: Ako ne upadnemo na fakultete, budući Mika i Giba. Što tebe, majko, čini Radom.

(VIŠNJA joj zatvara usta u tobožnjoj ljutnji i raščupava joj frizuru, Leksi se opire smijući se.)

ROBI: Majko...

VIŠNJA: Reci.

LEKSI: *(gleda ga i čeka)*

ROBI *(odlučno)*: Ja sam razmišljao o faksu i predomislio sam se.

VIŠNJA: Ako želiš odustati, izbačen si iz kuće; ako želiš uzeti slobodnu godinu za putovanje svijetom... Sine, Obama ti nije tata. Ako se dobro sjećam.

ROBI: Ne. Mislio sam... Dosta sam se raspitivao i tražio. Mislim da ipak neću na FER.

VIŠNJA: Dobro. Oboje ćete na FESB?

LEKSI: Ja možda hoću.

ROBI: Ja neću. Mislim, pokušat ću i tu, ali ne samo tu.

VIŠNJA: Što, onda? Znaš da inozemstvo ne dolazi u obzir ni s plaćom koju ti otac ima.

ROBI: Znam. Mislio sam... *(nesigurno, čeka njenu reakciju)* Filozofski mi se sviđa.

VIŠNJA *(oprezno)*: Znaš da s komparativnom nema kruha, a nema ni s profesorskim zanimanjima. Koji smjer?

ROBI: Pa zapravo...

LEKSI: *(prekida ga)* Pedagoški, mama.

VIŠNJA *(zaprepašteno)*: Učitelj? Roberte, jesi li ti svjestan njihovih plaća i radnih uvjeta?

ROBI: Ne, mama. Ne učitelj. Odgajatelj. (*pauza*) Želim biti odgajatelj.

VIŠNJA: Ti si ozbiljan? Aleksandra? On je ozbiljan.

LEKSI: Ni ja se ne slažem, ali ga podržavam.

VIŠNJA (*otresito*): Ti mu ne plaćaš školarine. Sine, kakve su ovo gluposti?

ROBI (*mirno*): Nisu gluposti. Dobro se snalazim s djecom, vole me.

VIŠNJA: Dobro se *igraš* s djecom. U vrtiću bi ih trebao *odgajati* i biti *odgovoran* za njih. Jesi ti svjestan kolike su pripravnicima plaće tamo? Jesi li? Znaš li kako je teško naći posao u vrtiću?

ROBI: Jesam. Plaće su im prvo oko 2600, pa onda oko 3800 kn. Četiri i nešto kad polože stručni.

VIŠNJA (*šokirano*): I time ćeš plaćati stanarinu? Dizati kredite? Što ćeš točno u životu s tim parama? Osnovati obitelj?

ROBI: Možda ne želim obitelj.

VIŠNJA: Ne pričaj gluposti. Što je ovo onda? Neki hir? Nadomjestak obitelji koju ne želiš, odgajati tridesetak tuđe djece koju većinom ni roditelji ne odgajaju?

ROBI: Učila si nas da ne cijenimo ljude prema novcu.

VIŠNJA: Učila sam vas i da mislite svojom glavom!

ROBI: Mislim svojom glavom. Želim na Pedagoški.

VIŠNJA: Prekini. Uopće neću voditi ovaj razgovor s tobom.

ROBI: Zašto? Ako griješim, sebi griješim. Neću te tražiti ni kune kad završim. Mogu raditi i preko ljeta, kao i zadnje tri godine. Ponudili su mi posao u teretani za vikende.

VIŠNJA: Ja sam mislila da imaš ambicija, Roberte.

LEKSI: Mama, on ovo želi.

VIŠNJA: Ti šuti! (*Robiju*) Mislila sam da će nešto biti od tebe.

ROBI: Hoće. Bit će odgajatelj od mene za pet godina.

VIŠNJA (*u nevjerici*): Ti si ozbiljan. (*Leksi*) Otkad ti znaš za ovo?

LEKSI: Od jedanaestog.

VIŠNJA: Prekjučer?

LEKSI: Ne, majko. Jedanaestog mjeseca.

VIŠNJA: I nisi mi rekla ni jedne jedine riječi?

LEKSI: Njegova stvar, njegova odluka, njegovo je da ti kaže.

VIŠNJA: Vas dvoje mi krijete ovu budalaštinu cijelo vrijeme?

ROBI: Pedagoški nije budalaština.

VIŠNJA: Nije. (*ozbiljno*) Odličan je fakultet, odlični su profesori. Odlična je ideja. Znaš što nije odlično? Uvjeti rada i plaća, eto što nije. Nitko te neće cijeliti s tim poslom.

LEKSI: Mama, mi smo itekako cijelili tete i učiteljice.

VIŠNJA: Vi jeste. Jer sam vas odgajala ja. Većina, jer su im roditelji hrpa idiota, nisu. Sjećam se skandala u školi kad su tjerali djecu da lažu da ih učiteljica vrijeđa i tuče. Htjeli su je natjerati da podigne ocjene. Sjećate se toga? Novina? Sjećate se inspekcija koje su dolazile?

ROBI: Sjećam. Otišla je raditi na fakultet nakon toga.

VIŠNJA: Pitaj je nedostaje li joj hrpa smrdljive djece. Sigurna sam da ne.

ROBI: Zašto si takva?

VIŠNJA: Jer sam realna. Svaka budala koja je dobila priručnik o odgoju djece za 19.90 kn uz 24 sata će ti se petljati u posao. Vjerujem da se može dobro raditi s djecom – ali s roditeljima ne može. Oni su danas najpametniji. (*ironično*) Mame pedijatrice, mame učiteljice, mame psihijatrice... Sve rade i za sve su eksperti. Samo djecu ne odgajaju. Mamina zlata, mali multitalentirani vegani koji ne znaju reći dobar dan ni obrisati guzice.

ROBI: Jesmo i mi bili takvi?

VIŠNJA: Bili biste da vas je odgajao netko drugi!

ROBI: Sigurno?

VIŠNJA: Možda. Ali poanta je da su danas djeca sve razmaženija, a roditelji sve bahatiji. Roberte, ti si pametan i ambiciozan. Nije ti mjesto u dječjem vrtiću.

ROBI: A tamo nema pametnih ni ambicioznih?!

VIŠNJA: Ima. Brzo se pretvore u pametne i razočarane. Zapamti, tamo ti je plaća ista bio ambiciozan ili ne. Možeš biti vrhunski u svom poslu, imati najbolje rezultate, i nećeš se maknuti ni kune od nekog tko je okej jer takve ljestvice nema. Plaća ti je ista. A poznajem te dovoljno da znam da će te to frustrirati. To nije posao za...

ROBI (*prekida*): Muškarce?

VIŠNJA: Ne. Za ljude koji su ambiciozni.

ROBI (*mirno, poraženo*): Pljunula si mi cijelu buduću struku.

VIŠNJA (*nervozno*): Prvo, prekini govoriti kao da si već diplomirao; drugo, nisam! Nisu vrtići krivi što je tako, društvo je krivo! Društvo u kojem prosvjeta ne znači ništa, u kojem zdravstvo ne znači ništa ako nisi u privatnom sektoru, u kojem se na policiju gleda kao na dno dna! *Društvo* ne valja, ne tvoj odabir. (*tiše, uvjerava ga*) Ali radit ćeš u tom društvu, Roberte. Živjet ćeš u njemu.

ROBI: Nema idealnog posla.

VIŠNJA: Nema, ali zašto sebi otežavaš prije nego si počeo? Znaš li ti u kakvom će ti stanju biti kičma nakon deset, a kamoli četrdeset godina stalnog saginjanja?

ROBI: U dobroj sam formi.

VIŠNJA: Jesi sad! Sad bi bio u dobroj formi i da svaki dan bager prijeđe preko tebe i da se hraniš kartonom, šljunkom i otpadnim vodama! Mlad si. Zanimanje ne biraš za mladost, nego za cijeli život. Je li ovo stvarno zanimanje za starost? Sa 67 ćeš u penziju! Intelektualni posao, jadno plaćen, necijenjen, težak, na kojem ćeš polomiti tijelo kao da si radnik na baušteli?

ROBI: Pretjeruješ.

VIŠNJA: Ne pretjerujem.

LEKSI: Mama, razmisli. Ovo ti je šok sad, ali dajte se ne svađajte, skulirajte se dan-dva pa pričajte normalno. Bar prespavajte.

VIŠNJA i ROBI (*uglas*): Ti šuti.

LEKSI (*ljutito*): Zanimljivo, kako mi dvoje ljudi koji me najviše vole samo to znaju reći. Koljite se, briga me. (*Robiju, zajedljivo*) S mojim FESB-om i Pomorskim nema problema.

ROBI: Ne bi bilo ni s njenim Pedagoškim, je li tako, mama?

VIŠNJA: Rekla bih Aleksandri istu stvar.

ROBI: Baš. Da je rekla da želi biti odgajateljica, bi li koristila ove iste argumente? Bi li je nazvala neambicioznom? Govorila sve ovo što si meni rekla?

VIŠNJA (*oklijeva sekundu*): Naravno da bih!

ROBI (*više, uzrujan*): Ne bi, mama, i znaš da ne bi! Ni ti, ni otac, ni Jure!

LEKSI: Kakve veze Jure ima...

ROBI: Šuti! (*opet se okreće Višnji*) Sve bi bilo u najboljem redu da je Leksi to htjela, iako ima bolje ocjene, veće ambicije i sve ostalo, ne bi joj rekla NIŠTA! Reci zašto!

LEKSI: Robi, smiri se. Nitko ti ne želi ništa loše.

ROBI: (*Leksi*) Ti odjebi!

VIŠNJA: Obuzdaj jezičinu!

LEKSI (*povišenim tonom*): Ja da odjebem? Branim te, a *na mene* se istresaš?! Na mene, koja sam na samom početku stala na tvoju stranu? Koja sam ti od prvog dana podržavala izbor u kojem ćeš pred penziju raditi za nepunih pet tisuća kuna?

ROBI: Nije sve u parama, Leksi.

VIŠNJA (*podrugljivo*): Evo, ako si htio dokazati koliko *nisi* nalik ocu, svaka ti čast. On slama kičmu na bušotini za četiri tisuće *dolara* mjesečno, a ti ćeš je slamati saginjući se nad minijaturnim stolovima i nezahvalnom dječurlijom za niti četiri tisuće *kuna* mjesečno. Svaka čast. Uspio si.

ROBI: Ne dokazujem ništa! Ovo volim! Volim djecu. Želim se baviti ovim cijeli život!

LEKSI: Ako voliš djecu, rad s njima je odličan način da se izliječiš od te ljubavi.

ROBI: Prekini sa sarkazmom. Prekini. Lako je tebi: ti biraš hoćeš li na FESB ili Pomorski! *(okreće se Višnji)* Ne smeta što čak ni drugi odabir nije ženski faks, je li tako? Ne smeta. Muški faks nije sramota. To je čast. Leksi ide stopama tvog i našeg oca. Skakutat će u suknjicama po Pomorskom, davati sve u roku i biti pomorac, majko, na bijelome brodu. To ne smeta jer muški fakultet nije sramota, s njim idu muške pare. A ženski jest, jer je to stepenica ispod. I s njim idu ženske pare. Bit ću teta Robi. Da ne pomisli tkogod da ti je sin peder, je li to?

VIŠNJA: Prekini.

ROBI: *(gleda Leksi)* Sin peder ne može, a kći...

(Leksi ga prekida, bijesno ga hvata za majicu i unosi mu se u lice. Robi drži šake stisnute uz tijelo i bijesno je gleda.)

LEKSI: Usudi se! Samo se usudi! Reci!

ROBI: Šta nisi muško da ti dam lakat u gubicu!

VIŠNJA *(razdvaja ih)*: Prekinite! Isti tren!

(Razdvajaju se.)

VIŠNJA: Koji je vama? Osamnaest godina, i ovako se ponašate? Ispričaj se sestri za to što si joj htio reći.

ROBI: *(oklijeva)*

VIŠNJA *(odlučnije)*: Ispričaj se.

(Robi dolazi do Leksi koja je okrenuta leđima, stavlja joj ruku na rame, ona je otresa. Pokušava opet, s istim rezultatom.)

ROBI: Oprosti. Znaš da nisam kreten. Znaš to. Pun mi je kufer svega više i... Oprosti.

LEKSI *(hladno)*: Okej.

VIŠNJA: Pogledajte se. Ovo su upisi na fakultete. Sjedite. *(Oboje sjedaju, Višnja stoji kraj kreveta.)* Mature su dobro prošle i jednom i drugom. Jesmo i tad bili kolektivno živčani? Jesmo. Je li sve dobro prošlo? Jest. Samo čekamo rezultate da vidimo koliko dobro. I ovo će.

Ovo nije kraj svijeta, ako koje od vas dvoje ne upadne, godinu će raditi na OPG-u, šta sad. Nije kraj svijeta, upisi su opet dogodne.

ROBI (*križa ruke na prsima*): Upisi su opet dogodne, a moj faks će i dogodne biti ženski faks. Je li tako, mama?

VIŠNJA: (*šutke ga gleda*)

LEKSI: (*prilazi mu s leđa i grli ga*)

Svjetla se gase.

Leksina soba. ROBI sjedi sam na Leksinom krevetu.

Ulazi JURE.

JURE: *(stoji i trlja ruke, vrpolji se)*

ROBI: Zdravo, barba Jure.

JURE: Šta je bilo, prijatelju?

ROBI: Ništa, nije bitno. Gluposti.

JURE: Čuj san neku žensku deračinu, pa reko' iden vid't jesu ti uši probile. Eno ji' u kužini, sad tamo laprdaju.

ROBI: Ako Vas je ona poslala, ne morate mi držati prodiku. Znam sve, sve mi je rekla i sama, a mogu pretpostaviti čiju ste stranu zauzeli.

JURE: Nije to stvar strane, nega... Nisan ni zna da muški to mogu upisat. Bit tete. Kako se onda reče? Tetak? Striko?

ROBI: Barba, u Splitu. Kod Vas ne znam.

JURE: U mene nema vrtića, u mene ženskadija i babe čuvaju dicu.

ROBI: *(uzdahne)*

JURE *(razmišlja)*: Ima u selu do ono – za prid školu one pripreme. A isto nisan vidijo da ima muški!. Ima jedna plava teta, is! Da mi nije Višnje...

(pauza)

JURE *(pomirljivo, sjeda na stolicu kraj kreveta)*: A šta ti, sinko, lipo ne upišeš neki normalni fakultet i zdravo?

ROBI *(pakosno)*: Vaš?

JURE *(mirno)*: Jesi ti namirijo mene zajebavat? Sestra te natentala?

ROBI: Ne, samo me zanima zašto je Vas briga.

JURE: I nije, prijatelju. Imaš i pravo. Lipo ti govorin, ajde na FESB ili kojeg drugog đavla, riješi sebi problem, bolje ćeš zarađivat i lipše će ti bit u životu.

ROBI: Ne želim FESB ni FER ni Pomorski, želim Pedagoški.

JURE: A dobro. Al' ne b' se ja zaklejo da ćeš izdurat s kokošiman.

ROBI: Ženama. Kaže se ženama.

JURE: Da su stoput žene sa sto fakulteta svaka, kad i' staviš da radu zaj'no, a da nije bar pe'-šest muških na njizi dvaest, *(odsječno odmahne rukom)* postanu kokoše.

ROBI: Ne bih rekao. Ali valjda da vjerujem Vama, puna Vam je radionica žena.

JURE: Zajebaji ti, zajebaji. Kako podlo zajebaješ, možda se i snađeš u kokošinjcu.

ROBI: Ovo je moj izbor.

JURE: Rec' ti meni, lipi moj, jesan ti ja ikad zla učinijo u životu?

ROBI: Niste.

JURE: A kojeg se Isusa sad držiš ka da san ti nekog ubijo jer san ti doša reć dvi riči?

ROBI: *(šuti)*

JURE: Ne želin ti zla, ka šta ti ni mater ne želi zla. Samo oće da ti bude dobro, a ne da krpiš kraj s krajen dok te luđi od tebe zajebaje.

JURE: *(dolazi do vrata, okreće se i pomirljivo mu, ali odlučno kaže)* Ako je Višnja sritna, sritan san i ja. A ona neće bit sritna ako si ti nesritan jer ti je mater i jer te cili život pazi i čuva i voli. Bila ti je i mater i ćaća. Oće da budeš sritan. Ako ti to ne vidiš, sinko moj, onda si i luđi nega šta pariš u tin čakarastin patičetinan.

(mrmlja) Jebenti sve svece, da ne moreš kup't patike ki normalan čovik.

(Jure izlazi. Čuje se razgovor s Višnjom, povišeni tonovi, a onda lupaju vrata.)

Svjetla se gase.

III. ČIN

Leksina soba. ROBI i VIŠNJA stoje na sredini.

ROBI: Mama.

VIŠNJA: Ne. Nećeš na Pedagoški i to je to. Odlučila sam.

ROBI (*zaprepašteno*): Zabranjuješ mi ga?

VIŠNJA: Da. Za tvoje dobro.

ROBI: Ali to želim!

VIŠNJA: Želim i ja sto stvari, a prvo želim da me poslušáš.

ROBI: Dobro.

VIŠNJA: Kad sam prvi put upisivala fakultet, upisala sam Pomorski. (*sjetno*) Mama i tata su me podržali, bili su ponosni. Ona je bila profesorica na fakultetu, on kapetan, uvijek se nekako podrazumijevalo da ću njenim stopama. Bili su iznenađeni kad sam krenula njegovim, ali nisu se protivili ni minute. Upisala sam ga bez plaćanja, završila prvu godinu, sve u roku, dekanova nagrada, prije nego sam upoznala tvog oca.

ROBI (*začudoeno*): Ozbiljno?

VIŠNJA: Da.

ROBI: Nisi mi to rekla. Nikad.

VIŠNJA: Nisam jer me sram. Eto, da i to kažem naglas nakon dvadeset i dvije godine: mene je sram. Bila sam mlada i glupa, zaljubila se, a on je bio zadnja godina i htio se skućiti prije kadeture. Djelovalo mi je strašno romantično kako se udajem mlada, zbog ljubavi, dok nisam shvatila da želi djecu. Dijete. Prije nego je to meni bilo u planu. Kad se sjetim kako mi je suznih očiju rekao: „Višnja, stvori nam dom.“ (*pauza*) Sere mi se. Kako je samo sebičan bio. Polako, podlo, mekano... „Nema kuće s dva pomorca“ i slično. Znao je, da mi proba nametnuti, da bih se okrenula i otišla. Pa je išao polako. Pristala sam, prebacila se na Ekonomski, i s trbuhom do zuba diplomirala. Moj otac... (*odmahuje glavom*) Na dodjeli diploma mi je pijan, taman se vratio s broda, još u kapetanskoj uniformi, rekao da izgledam kao skotna kobila. Bacio je 21 ružu na pod i otišao. Koliko god mi se puta kasnije ispričao,

nisam mu nikad oprostila taj dan. Nije ni moja majka. Ali sad znam odakle je ta njegova eksplozija mržnje došla. Od čovjeka koji mi nikad prije ni poslije toga nije rekao doslovno nijedne ružne riječi. Znaš odakle?

ROBI: Ne.

VIŠNJA: Vidio je da bacam svoj život. Vidio je da se smanjujem da bi tvoj otac bio što veći. Postala sam kućanica, a onda mi je bivša mamina kolegica našla posao u Općini kad sam pukla na živce od sjedenja i nerada.

ROBI: Ovaj posao.

VIŠNJA: Da. Jedina s fakultetom na cijelom katu. Moji su bili presretni, pomagali su nam i financijski i na sve druge načine, mama je našla ženu da vas čuva i sprema stan. Susjeda vas je kupila iz vrtića.

ROBI: Teta Ivanka. Sjećam se. I tu si ostala.

VIŠNJA: Da. Osam do četiri, dovoljno vremena za biti samohrana majka. Naučila sam kakve su žene gadure kad ne posiješ muškarce među njih, vjeruj mi, u skoro dvadeset godina. A ti bi, kao muško, u ženski kolektiv. Jer misliš da su žene kao Aleksandra i tvoja baka i moje prijateljice... Nisu, Robi.

ROBI: (*umorno*) Evo ga. Sad će. Ide. Govor o pasivnoj agresiji, kučkama, podmetanju...

VIŠNJA: I teško mi je to priznati, nije feministički. Ali da. Ženski su kolektivi ogavna mjesta. Ja sam ostala jer je kasnije bilo prekasno, i za novi posao i za ponovno upisivanje fakulteta.

ROBI: I razveli ste se nedugo nakon toga.

VIŠNJA: Jesmo. Htjela sam vas ostaviti njemu.

ROBI (*šokirano ustaje*): Kome?

VIŠNJA: Pa ocu. Vašem ocu.

ROBI: Ostaviti nas? Leksi i mene? Kako?

VIŠNJA: Bila sam još mlada, dvadeset i kusur. Htjela sam se vratiti na Pomorski. Otac mi je ponudio platiti sve troškove kad je vidio da sam zagrizla.

ROBI: I htjela si nas ostaviti?

VIŠNJA: Ne, samo sam htjela da vaš otac bude primarni skrbnik.

ROBI: Kako si mogla, mama?

VIŠNJA (*promatra ga sa zanimanjem*): Vidiš, *njega* nikad nisi pitao kako vas je mogao ostaviti. A sad si šokiran kad se uloge okrenu. Nisam te mislila *ostaviti*, ponavljam ti, već mu dati skrbništvo, koje on nije htio. Pobjegao je na brod. A ja sam ostala s vama. Koliko god su moji bili divni i puni podrške, radili su i nisu vas mogli čuvati. Njegovi su uvijek bili govna, i to je to. Ostala sam s vas dvoje.

ROBI: Ostaviti nas njemu?

VIŠNJA: Da.

ROBI: Mama?

VIŠNJA: Molim?

ROBI: Rekla si „nisam te mislila ostaviti“.

VIŠNJA: Vas. Rekla sam *vas*.

ROBI: Ne, nisi. Rekla si *te*.

VIŠNJA: (*šuti*)

ROBI (*uznemireno*): Htjela si mu dati mene, a ostaviti Aleksandru sebi? Htjela si nas razdvojiti?

VIŠNJA: (*i dalje šuti*)

ROBI: Kako si mogla i pomisliti da nam to napraviš, mama? Mi smo blizanci. I da nismo blizanci, brat i sestra smo. Razdvajati brata i sestru? Pa to ni domovi ne rade ako ne moraju! Nije ti maternica ZOO Hobby pa da biraš koje je simpatičnije i umiljatije!

VIŠNJA: Želiš iskreno? Sad, nije ti dosta svega za danas?

ROBI: Da. Htjela si samo nju. Mene nisi. Zaslužujem da mi kažeš zašto.

VIŠNJA: Zaslužuješ? A čime to? Već si tad bio sebičan. Tražio si puno više od nje. Ona je bila zahvalna za malo, a ti si samo tražio, tražio, pitao i visio po meni. (*gestikulira kao da povlači za rukav*) Mama. Mama. Mama. Bio si nemoguć. Kasnije si se promijenio, naglo si postao samostalan, starmali, ali u tom si periodu bio dvostruko zahtjevniji od nje, a ja sam bila kronično umorna i depresivna.

ROBI: I danas si kad sam ja u pitanju. Šalješ Juru da priča sa mnom. Zašto, jer je muško?

LEKSI (*ulazi u sobu*): Ne mogu sekunde više s Jurom. Eno ga, gleda utakmicu i psuje Modriću Isusa već pet minu... (*primjećuje kako se Višnja i Robi gledaju*) Što je bilo?

ROBI: Evo, priključi se, zanimljivo: majka nas je htjela ostaviti ocu. Kad smo bili mali.

LEKSI (*ravnodušno*): Pa? Nisu svi za roditeljstvo.

ROBI: Čekaj, ti ovo znaš? I nisi mi rekla? Cijelo ovo vrijeme vas dvije znate, a ja kao budala mislim da me majka htjela?

LEKSI: Ne dramtiziraj toliko. Većina žena ne želi djecu, samo se uvjere da ih žele nakon što ih rode. (*obraća mu se svisoka*) A roditi ih moraju jer nitko ne ženi žene koje ne rađaju, a svaka žena želi biti princeza u bijeloj haljini. Pa postanu majke. Nije baš da imaju izbora. Što da urade, ostave ih? Bace u kontejner?

VIŠNJA: Ne bih vas bila ostavila, prekinite s prokletim ostavljanjem! Samo sam htjela da on bude primarni skrbnik, odbio je, i snašla sam se.

ROBI: Kao što si se sad snašla.

VIŠNJA: Molim?

ROBI: Ti se uvijek snađeš, mama. (*zlobno*) Sad si se baš super snašla. Našla si seljačinu vulkanizera da ti zakrpi rupu.

VIŠNJA: (*žestoko ga pljusne*)

ROBI: (*drži se za lice u nevjerici*)

LEKSI (*promrmlja*): Idiote jedan...

VIŠNJA (*bijesno*): I pitaš se zašto te ne volim kao što volim nju. Pitaš se zašto te ne volim. Jer *jesi* isti kao on: uhvatiš čovjeka pod ruku, šetate po šumi, družite se, idete na piknik, a onda se popneš na čeku i spraiš mu metak u leđa. Isti ste.

ROBI (*prestrašeno*): Oprosti, mama.

VIŠNJA: Isti ste. Primitivci. Primitivci primitivni i sebični, samo sloj laka na vama.

ROBI: Nismo. Nismo isti. Molim te, oprosti.

VIŠNJA: Isto smeće. Što sam trebala? Cijeli se život odričem ljubavi, a ti tu imaš neke (*prezirno*) jadne edipovske ispade jer ti netko jebe mater?

ROBI: Mama.

VIŠNJA: I ne, ne volim te. Ne moram te voljeti. Moram te uzdržavati dok ne završiš fakultet, i molim te da ne dolaziš često kući za vikende.

LEKSI: (*šokirano promatra situaciju*)

ROBI: Mama, molim te.

VIŠNJA: Othranila sam vas i odgojila. Tebi, Roberte, nisam još puno dužna. Zapamti to prije nego se ovako nešto ponovi. Izbacit će te Jure, ne ja. Kao psa.

(*hvata ga za lice, on se prepušta, ukočen i uplašen*)

Kao. Psa. Čuješ li me? Kao nezahvalnu džukelu koja grize ruku koja je hrani jer je nije (*podrugljivo*) pomazila puno puta, a mazila je mazu Leksi. Ti nisi muškarac. One kuje u vrtiću bi te doručkovale, čuješ? Slabić.

LEKSI: Ostavit ću vas da ovo riješite. (*kreće prema vratima*)

ROBI: Nemoj.

LEKSI: Vraćam se kasnije.

(*Leksi izlazi.*)

VIŠNJA: Ne možeš bez seke? Ivica i Marica. Kako se *mamica* usuđuje staviti sebe na prvo mjesto nakon tvoje punoljetnosti?

ROBI: Mama, oprosti. Znam da si ljuta, i ljuta si s pravom, pretjerao sam. Oprosti mi, molim te, ne znam što da ti kažem osim: oprosti.

VIŠNJA: *(šuti i gleda pred sebe)*

ROBI: Pogledaj me.

VIŠNJA *(ne gledajući ga)*: Leksi bar ima muda pokazati Juri da ga ne voli. Pristojna je prema njemu, ali hladna. Krivo mu je, sav cvate kad popričaju malo. A ti? Sve super, divno, krasno, barba Jure ovo, barba Jure ono, utakmice, vikendica... Dvoličan si da je to grozno kako si dvoličan. Ako si ovakav sa osamnaest, kakav ćeš biti s trideset? Tko ćeš biti sa trideset? Bit ćeš nitko i ništa jer si zaslužio biti nitko i ništa.

ROBI: Pogledaj me, mama, molim te. Pogledaj me. *(pauza)* Dobro, nemoj, ali prihvati ispriku. Znam da nisi mislila sve ono što si mi izgovorila i ne krivim te uopće.

VIŠNJA *(zlobno)*: Kako si samo plemenit i pun oprosta.

ROBI: Nemoj, mama. Znam da sam prešao granicu, oprosti mi. Znam da nisi mislila sve one stvari i da me voliš. Voliš me?

VIŠNJA: *(šuti)*

ROBI: Ja tebe volim. Nikad to ne govorimo kao ti i ona, znam da ne govorimo, ali znaš da te volim. I kad nekog voliš, nekad kažeš neke stvari jer si ljut. Ne smeta mi što voliš Leksi više, jer je i ja obožavam, ali znam da voliš i mene, mama. Znam da me voliš, znam da sam ti u srcu. *(preklinjući)* Mama, pogledaj me. Molim te.

VIŠNJA *(smireno)*: Otiđi iz moje kuće što prije kad objave rang-liste. Ako nisi upao, čeka te rad kod ujaka.

ROBI: Mama!

VIŠNJA: Neću te izbacivati niti će to raditi Jure, nismo tako nisko spali. Već sam razgovarala s Lukom, treba mu radnika na OPG-u narednih osam mjeseci.

ROBI: Kako to misliš, već si razgovarala?

VIŠNJA: Uzet će te i dat će ti plaću. Smještaj i hranu imaš. Radi s plaćom što hoćeš, tvoja je. Razmislit ćeš o tome koji fakultet upisuješ. Pedagoški nećeš dvaput pokušavati. Je li ti jasno? Imaš jednu šansu. Dajem ti jednu šansu.

ROBI: Jasno mi je.

VIŠNJA: Onda smo gotovi.

ROBI (*šokirano i tužno*): Mama, nemoj ovako... Ne možeš... Možda kasnije. (*Racionalnim tonom objašnjava, više sam sebi nego njoj.*) Idem ja, vratit ću se kasnije. Dolazim kasnije malo. (*Pokuša je zagrliti, ona se odmiče ne gledajući ga.*) Nećeš više biti ljuta, onda možemo pričati. Mama. Mama? Pogledaj me. Bar me pogledaj. Molim te, mama.

VIŠNJA: (*šuti i ne gleda ga, sjeda na krevet*)

(*Ostatak scene odvija se u tišini. Robi sjeda na pod kraj Višnje. Stavlja njenu ruku na svoju glavu, ona je miče. Naslanja joj glavu na koljeno, ona odmiče koljeno. Opet joj pokušava staviti ruku na svoju glavu, ona je opet miče. Vraća njenu ruku i pokušava je zadržati svojom, stišćući snažno, a ona je grubo otrgne ne gledajući ga. Robi provuče prste kroz kosu, čupajući se, i plače sjedeći kraj njenih nogu. Ona ustaje i odlazi, i dalje ga ne gledajući.*)

Svjetla se gase.

IV. ČIN

Leksina soba. LEKSI ulazi. ROBI i dalje sjedi na podu. Šutke mu pruža šaku. On je ignorira.

LEKSI: Odlazimo iz ove vukojebine. *(drži šaku kraj njegove)*

(pauza)

LEKSI *(glasnije)*: Rekoh, odlazimo iz ove vukojebine. *(drži šaku kraj njegove)*

ROBI: Što čekamo? *(preko volje udari svojom šakom njenu)*

LEKSI: S malo više entuzijazma drugi put, ako može. *(sjeda kraj njega)* Jesi dobro?

ROBI: A što misliš?

LEKSI: S obzirom na to da si popio prvu pljusku u životu i da me Višnja službeno više voli, rekla bih da si usrano.

ROBI: Točno tako.

LEKSI: Ljuta je. Pusti je da se smiri.

ROBI: Nikad nije bila ovako ljuta.

LEKSI *(podrugljivo)*: Ti to ozbiljno? Ovo je kurac kako smo se nas dvije znale svađati.

ROBI: Dobro, ali vi se nikad ne svađate ozbiljno. Vi se posvađate na par sati i to je to.

LEKSI: Robi, pojma nemaš. Višnja i ja se stalno svađamo. U četvrtom mjesecu mi je rekla da je FESB skraćeno od „faks za lezbače“. Dva ga je dana zvala LEZB.

ROBI: *(smije se u nevjerici)* Lažeš.

LEKSI: Ne. A za Pomorski je rekla da je za „plutajuće lezbače“ i da to objašnjava zašto je moja *prijateljica* imala onakve bove. Plus beskonačne šale o buzari.

ROBI *(smije se)*: Izmišljaš! Ona ne govori takve stvari!

LEKSI: Rekla je da sam mogla odabrati neku koja nije potajno dojila dvanaest siročadi u devetnaestoj, što bi se dalo prosuditi po njenim, citiram, materinskim visećim vrećama za hranjenje.

ROBI: *(ne može se prestati smijati)*

LEKSI: Rekla sam joj da prekine spominjati te sise ako ne želi da joj otvorim laptop i nađem *Teen Tits III* u favoritima. Onda smo prasnule u smijeh, što efektivno uništi svaku svađu, pa smo se i pomirile.

ROBI: Mi imamo istu mater?! Bože.

LEKSI *(uozbilji se)*: Ona i ja drugačije komuniciramo. To što ste vas dvoje službeniji, ne znači da te manje voli.

ROBI: Normalno da ti to misliš, nije tebe htjela ostaviti ocu.

LEKSI: Htjela nas je oboje.

ROBI *(gleda je zapanjeno)*: Leksi... Nije.

LEKSI: O čemu pričaš ti?

ROBI: Izletjelo joj je dok smo se svađali, htjela je zadržati tebe, a mene dati njemu.

LEKSI: Mama nas ne bi razdvojila, nema šanse. Krivo si shvatio, Robi. *(zbunjeno)* Krivo si shvatio.

ROBI *(uvrijeđeno)*: Pa pitaj je, evo dolazi.

(VIŠNJA kuca.)

LEKSI: Naprijed!

ROBI: Pitaj. *(ide prema vratima ne gledajući majku)*

LEKSI: Pitat ću je.

VIŠNJA: Što ćeš me pitati? *(ulazi ignorirajući Robija)*

LEKSI *(neodlučno)*: Majko?

VIŠNJA: Što, draga? *(mazi je po glavi)*

LEKSI: Ništa. Ništa bitno.

VIŠNJA: Što si me htjela pitati?

LEKSI: Ništa. *(grli je)* Volim te.

VIŠNJA: I ja tebe.

ROBI: *(Prezirno pogleda Leksi s vrata, pa ih zatvara.)*

Svjetla se gase.

V. ČIN

Kuhinja. Sve je uređeno tako da djeluje toplo i domaće. VIŠNJA i JURE sjede za kuhinjskim stolom. Ona odsutno gleda pred sebe, on joj ulijeva kavu, dodaje mlijeko i čeka da progovori.

JURE: Nisan ti metijo puno cukra. *(otpija gutljaj kave i sjeda do nje)*

VIŠNJA: Hvala. *(nasloni čelo uz njegov obraz)*

JURE: Da čujen.

VIŠNJA: *(odmiče se, otpija gutljaj kave)* Rekla sam mu svašta nekidan, Jure. Pričala s Aleksandrom opet... Svaki dan pričamo od onog dana. Ona kaže da ga je stvarno pogodilo ovo sve. Nije navikao na svađu sa mnom. Ni ne vidim ga, kad ne uči za prijemne, u teretani je. Jedva razgovaramo.

JURE: Bila si ljuta, sričo. *(miluje ju po kosi)* Svašta čovik reče kad je ljut.

VIŠNJA: Znam, ali pretjerala sam. Baš jesam. Skupilo mi se svega i iskalila sam se na njemu. Pljusnula sam ga.

JURE: Ti?! Isusatiboga! Pa ti nisi nikog tris'la otkad si onoj bagri od ćaće mu zalipila jednu prije kol'ko, petnest godina? I neka si.

VIŠNJA: Fizičko nasilje je za slabiće, i nije stvar muškog ni ženskog uopće.

JURE: E, bogami, je.

VIŠNJA: Nije. I znaš da nije. Da mi je muž vratio?

JURE: Mate' bi ga škovaceron strugala s pločica kad bi ga ja dovatijo francuskin ključon priko čunke.

VIŠNJA *(smiješi se)*: Znam... Ali dala sam mu pljusku jer sam bila slaba. Jer ništa drugo nisam imala, prije dvadeset godina, osim te pljuske i vlastitog jada. Kao ni nekidan s Robertom. Znaš kako me pogledao, Jure? Kao pas kojeg udariš nogom. Cijeli život mi je on pas, a ona mačka. Ona piša i sere po meni, grebe namještaj, ignorira me, a onda se pomazi i zaprede i kupi me. Svoje glava dozlaboga, strašno nešto. A on nakon osamnaest godina prvi put zareži na mene i dobije nogu u rebra i slanje u Luke na OPG.

JURE: Neću ni pitat šta je reka kad si ga zalopatila. Biće da je zaslužijo i nogu u guz'cu.

VIŠNJA: Nešto o tebi... O nama.

JURE: Šta?

VIŠNJA: Rekao je... *(oklijeva)* da sam našla seljačinu vulkanizera da mi krpa rupu.

(Jure zastane, pa joj prasne u smijeh u lice. Višnja ga šokirano gleda, on ne prestaje. Ceni držeći se za trbuh, briše suze. Ona ustaje.)

JURE *(pljesne je po stražnjici)*: Pa dašta ti nega krpin rupu? Najlipšu rupu na svitu! Nema lipše rupe! Reci ti malome da ne zna građanin okrpit ka seljački sin, ne boj se. Triba zatakmit bokun krpe za vrat pa se omastit gub'con i rukon, a ne pinjuron i nožon badat.

VIŠNJA: Jure! *(jedva se suzdržava da se ne nasmije)*

JURE: A neš ti, bogati! Neka si ga zalipila šta se tako obraća materi, al nije puno falij. Krpan. Pa šta, triba i Mercedesa digod zakrpit.

VIŠNJA: Rekao je da si seljačina.

JURE: Seljak. Ponosan. Al ima me stokila, pa neka mu to bude, kako se reče, uvećanica za seljaka.

VIŠNJA: Augmentativ.

JURE: E, to. Na vri jezika mi bilo!

VIŠNJA: Poslat ću ga da ti se ispriča.

JURE: Ma boli me kurac. Aj se pomirit š njin, sričo. Dobar je momak i vako, a pogotovo kad se sitiš da je dopola od gube. Biće da je polov'ca šta si mu ti prinila bila zeru jača. Dobro je dite bijo, dobar je momak i biće čovika od njega.

VIŠNJA: Ljut je na mene. Povrijeđen je.

JURE: Voli te ki pas. Oprostiće ti. A ona tvoja mačketina od ćere... Oće se ona odlučit jel se vraća onon sisaton curi ili onomen iz Solina šta trenira balun?

VIŠNJA: Prekinula je s njim prije godinu dana, a s njom ima par mjeseci. Znaš to.

JURE: A šteta. Ja je baš mislijo zvat na gradele. Drago neko dite, posve fino odgojena. Iz dobre je kuće. Znan joj ćaću, radišan. Al mislin da ne zna da mu se ćer' mujsa omil'la, let'la bi iz kuće.

VIŠNJA: Ne vraća se ni njoj ni njemu, sigurno.

JURE (*znatiželjno*): A jel se odlučila? Šta više voli, muške ili ženske?

VIŠNJA: Oboje, Jure. Već smo vodili ovaj razgovor.

JURE: Ne moš oboje, jebemu mater.

VIŠNJA: Možeš ako si biseksualan.

JURE: I jesan biseksualan. Ja BI se uvik seksa! (*smije se vlastitoj šali, Višnja ga gleda*)

E, vidiš, to cijenim. Ne smiješ se kad ti nije smišno. (*privlači je u krilo*)

(*Višnja se nasloni na njega i zatvori oči, on je primi rukom za lice.*)

JURE: Dobra si mater, Višnja moja. I mater i ćaća zaj'no ne vride kol'ko ti jedna vridiš. Sve će bit dobro, 'naš?

VIŠNJA: Znam. (*ljube se, Višnja izlazi*)

JURE (*sam sa sobom nabraja na prste i šeće do ruba pozornice*): Ćaća kapetan, bivše govno od muža kapetan, mater profesor'ca, jedan brat pokojni, a drugi ima morsku bolest i s diplomon za pomorca more guz'cu obrisat, pa sad lopata gnjoj na OPG-u. (*gleda u publiku s ruba pozornice, podboči se i uzdahne*) Još je moja Višnja dobro i ispala.

Svjetla se gase.

VI. ČIN

Kuhinja. LEKSI ulazi, JURE se okreće od ruba pozornice i ide prema njoj.

JURE: Srićo mlađa, di si, đava te odnijo?

LEKSI (*preko volje*): Evo me.

JURE: O's kave?

LEKSI: Hvala. (*ulijeva sebi*)

JURE: Ol se oni još kaču? Nije i' prošlo?

LEKSI: Oko faksa. Robi želi na Pedagoški.

JURE: Znan. A di 'š ti? Pomorski ka i ćaća?

LEKSI: (*otrovno ga pogleda*)

JURE: Aha, zajeba san te, pogledala si u me!

LEKSI (*smiješi se*): Ne. Kao ja.

JURE: A takva, brate i jesi: ti si ti i ćao, đaci. Ko te ne voli, nek ide ća.

LEKSI: Točno tako.

JURE: Oće se pomirit njizi dvoj'? Ima par dana da su se svadili, a Višnja se živa izila.

LEKSI: Hoće, ali joj on neće doći prvi.

JURE: Reci ti dvi dobre pa oće.

LEKSI: Neka to riješe sami. On je ljut jer...

JURE: Znam, rekla mi je da ga je tris'la. A mater mu je, bogati, triba ditetu nekad i plesku dat kad manita. (*privlači stolicu njenoj*) A ti na Pomorski, a?

LEKSI: Da.

JURE: Is, šta ćeš držat za jaja cili tanker, niko ti neće smit ni a reć kad i' pogledaš s tin svitlećin očiman! Bićeš prava šefca. Maćak Džingiskan.

LEKSI (*u nevjerici*): Stvarno?

JURE: Dašta. Reda, rada, discipline. Jesi Višnjina ili nisi?

LEKSI: (*ganuta je, skriva to glasom*) Hvala, barba Jure.

JURE: Deset puta! (*pljesne je po leđima*) Deseti put da si mi rekla barba Jure! Idemo šampanjac načet. Još da vidin oču te pridat onom Ajdukovcu prid oltaron ili onon (*gestikulira pokazujući obline*) napridnon i nazadnon u matičara.

LEKSI (*smije se*): Idete mi na živce nekad.

JURE: I neka iden. Još mi lipo počmi govorit ti da te mogu počet davat u pičku materinu i stavljat u kaznu i poklapat ti ćaći slušalicu, i familija smo! (*gurne je ramenom*)

LEKSI: (*smije se, gurne ga ramenom*)

JURE (*ozbiljno*): Znaš da si ti divojka, žena skoro, i da ti ne glumin ćaću. Imaš ćaću, kakvi je, takvi je. Al znaš da i meni možeš doć ako ti šta triba. Znaš da ste mi i ti i brat ti u srcu jer ste Višnjini. Ja dice neman, ali vami bi napravijo šta i svojon dicit, da ji' iman.

LEKSI (*gleda ga sa strane smiješeći se*): Znam.

JURE: (*nespretno je zagrlj oko ramena, potapše po leđima i izade*) Aj bog, Džingiskane.

LEKSI: (*odmahne glavom u nevjerici, smiješi se šire*) Bog.

Svjetla se gase.

VII. ČIN

Leksina soba. Glasovi Višnje i Leksi pred vratima, razgovaraju mirno, ne čuje se o čemu. Višnja ulazi.

VIŠNJA: Roberte... Ne mogu više ovako. Zaobilazimo se po kući tri dana.

ROBI (*ljutito*): Ne mogu ni ja više ništa.

VIŠNJA: Znaš da nisam ono sve mislila. Ne mislim da si isti kao on. Bila sam ljuta, rekla sam svašta... Oprosti mi. Znaš da to ne mislim.

ROBI: Ne znam ni jedno ni drugo, mama. Znam da mi cijeli život indirektno predbacuješ što sličim na oca. Stalno. Ne bi to nikad rekla, ali znam da me pogledaš i vidiš njega.

VIŠNJA: Nije istina.

ROBI: Je. Istina je. Ali zaboravljaš da je on bio kreten prema tebi, a ja nisam. Cijeli život sam uzoran, slušam, radim što hoćeš, pokušavam ti biti sin kakvog ćeš voljeti, a Leksi gura svoje i uopće se *ne trudi* oko tebe, a voliš je više.

VIŠNJA: Žene smo. Žene imaju drugačiju vrstu bliskosti.

ROBI: Ne, mama. Ukočiš se kad te zagrlim, pomaziš me po glavi kao dosadnog psa koji žica maženje, stalno me odbacuješ svojim otporom.

VIŠNJA: Odakle ovo sve, Roberte?

ROBI: Odakle svađa? Odakle sve što se dogodilo nekidan? Znaš odakle, mama? Jer sam prvi put napravio nešto za sebe, ne za tebe. Jer sam ti se prvi put usprotivio. Prvi put u životu, za razliku od Aleksandre, koja ništa drugo i ne radi nego ti prkosi!

VIŠNJA: Mi se slažemo. Ti i ja. Slažemo se.

ROBI: Ne, ne slažemo se, nego ja stalno ispunjavam ono što od mene tražiš i podvijam rep. Ližem ti ruke. Da, mama. Može, mama. Super, mama. Ironično je da si feminizmom odgojila sina koji je jak u svemu... Osim u odnosu s tobom.

VIŠNJA: Ti i ja nismo nikad imali problema kao Aleksandra i ja. Pa vidiš kako se borim s njom, svaki dan zbog nečeg novog.

ROBI: Nismo, mama, jer ti se ja ne odupirem. Puštam ti se. Govorim *da* na sve što od mene tražiš. Leksi se stalno bori za sebe, odmalena, i nisi bila iznenađena kad je skrenula s puta suknjica i mašnica da dovede kući curu, niti si bila iznenađena kad je odabrala muške fakultete. Jer cijeniš to što je tvoja lijepa, pametna, ženstvena curica pomalo muško. Cijeniš što ima muda.

VIŠNJA: Naravno da cijenim. Imaš ih i ti. Na mene ste tu išli, ne na oca.

ROBI: Znam, i hvala ti na tome. Ali ta muda ostavim (*pokazuje na tenisice*) u ovim adidaskama kad uđem u kuću. S tobom ih nemam uopće, cijeli život povijam kičmu pred tobom. I prvi put u životu kažem ne, prvi put sam bezobrazan prema tebi, znam, pretjerao sam, žao mi je – ali za doslovno prva dva otpora... Jesu bila prva dva?

VIŠNJA (*šokirano*): Stvarno jesu.

ROBI: Za prva dva otpora dobijem izgon na OPG i udarac da mi još glava zvon!

VIŠNJA (*sa žaljenjem u glasu*): Jako sam te.

ROBI: Jesi. I zaslužio sam. Ali ti nisi majka koja udara, nisi u životu digla ruku na nas dvoje osim da nam daš po guzici kad smo se igrali oko utičnice ili se potukli.

VIŠNJA: Ja nisam netko tko tuče djecu.

ROBI: Nisi netko tko tuče djecu, ali si me udarila.

VIŠNJA: Da. To je druga pljuska koju sam u životu dala.

ROBI: Druga.

VIŠNJA: Prva je bila vašem ocu nakon rečenice: „Tko jebe i tebe i njih, idem na brod.“

ROBI: Znajući tebe, i njemu si se ispričala.

VIŠNJA: Jesam, kasnije. Ali taj tren... Pomahnitala sam. Priželjkivala sam da mi uzvрати, da se potučemo i da mu zabijem nož u srce.

ROBI (*zabrinuto*): Je li ti vratio?

VIŠNJA: Ne. Nasmijao mi se u lice i rekao da se pljuska od histerične trudne pičke uopće ne računa.

ROBI: (*šokirano šuti*)

VIŠNJA: Ta rečenica mi je rekla da on nije čovjek za odgajanje kćeri.

ROBI: Čekaj... Zar on nije otišao kad smo mi imali...

VIŠNJA: Nemoj.

ROBI: Bila si trudna?

VIŠNJA: (*preklinje*) Nemoj. Ne mogu sad.

ROBI (*više za sebe*): Ostavio te trudnu i ti si...

VIŠNJA: Nemoj, Roberte. Nemam snage za to. Bilo pa prošlo.

ROBI: (*pokuša je zagrliti*)

VIŠNJA: (*odmiče se*)

ROBI (*porażeno*): Leksi bi dala da te zagrlí. Leksi ovo i zna, sto posto.

VIŠNJA: Zna. Ona je žensko, žene pričaju o takvim stvarima.

ROBI: Misliš da ja ne bih shvatio? Jer sam ti sin, a ne kći? Zašto stalno kriješ stvari od mene, zašto stalno čekam pred vratima koja ne otvaraš?

VIŠNJA: Ne bi shvatio.

ROBI: Bih, ali nisi mi rekla. Prema meni si hladna.

VIŠNJA: Imamo drugačiji odnos. Nisam hladna.

ROBI: Jesi. Od tvoje hladnoće prema meni... Što je najgore, nikad mi ne bi izgledala kao hladnoća da u odnosu s Leksi ne vidim kakva si kad si topla. Prema meni si zadnji put bila stvarno topla i nježna... Kad? Koliko je prošlo, mama? Što sam mu sličniji, to si mi dalja. Kad sam bio mali, bila si jednaka prema nama. Sjećam se toga. Skroz jednaka. Jednako poljubaca, jednako zagrljaja, kao da si vagala. Onda mi je kosa potamnijela, narastao sam do njegove visine, počeo sam izgledati kao muškarac, a ti si me počela gledati kao da sam strano tijelo.

VIŠNJA: Ne budi cmizdrav. Nisi cmizdrav.

ROBI: Ja cmizdrav? Imaš pravo, nisam cmizdrav. *(ratoborno)* Kad sam zadnji put plakao? Reci mi? Znaš da je nekidan treći put otkad se sebe sjećam. Reci mi prošli put kad sam *cmizdrilo*.

VIŠNJA: *(šuti)*

ROBI: Reci.

VIŠNJA: Kad si bio skroz mali. Još niste krenuli u školu.

ROBI: *(potvrđno)* To je bio prvi put kojeg se sjećam. A zašto?

VIŠNJA: Leksi je završila u bolnici razbijene glave kad je pala sa zidića. Ležao si mi u krilu i jecao. Kad je doktor izišao i rekao da je sve u redu, tako si ga zagrlio da su mu podočnjaci nestali na sekundu.

ROBI: I? Kad je bio drugi put?

VIŠNJA: Par godina kasnije, na Ivinom sprovodu. *(razmišlja naglas)* Bio si puno više vezan za njega nego za Luku, iako su obojica bili stalno kod nas. Bili su bolji ujaci nego tvoj otac otac.

ROBI: Ne. Sjeti se kad sam točno zaplakao. Nisam plakao na samom sprovodu. *(pauza)* Sjećaš li se golubova koje je uzgajao?

VIŠNJA: *(polako kimne)*

ROBI: Kad sam zaplakao?

VIŠNJA: Kad si me zatekao kako puštam njegove golubove iz krletki.

ROBI: Zašto?

VIŠNJA *(s mukom odgovara)*: Jer sam *ja* plakala. Nisam znala što ću, cijeli sprovod nisam mogla izbaciti te proklete golubove iz glave. Tako ih je volio. Pustila sam ih sve, letjeli su po štalima, sve je bilo puno trina i prašine od njihovog lepetanja krilima, većina ih je već izletjela vani. Ostao je samo taj jedan. Maknuo si mi ruke s kaveza i posegnuo unutra. Uzeo si zadnjeg goluba, digao ga prema mom licu i rekao: „Šapni mu sve da odnese tugu i kaže ujki da ga voliš.“ *(sakriva lice u ruke i plače)*

ROBI: *(zalijeće se prema njoj i grli je, ona mu kratko plače u zagrljaju)*

VIŠNJA (*odmiče se, briše suze, drži ga za ruke*): Starmali moj. Sa devet si godina znao što raditi u kriznim situacijama.

ROBI: Trening za budućnost. Vrtići su puni kriznih situacija.

VIŠNJA: I znao si utješiti svoju sjebanu majku.

ROBI: Djeca su uvijek sjebanija od majki.

VIŠNJA: Istina.

Syjetla se gase.

VIII. ČIN

Leksina soba. ROBI leži na boku na krevetu, sam.

LEKSI ulazi.

ROBI: Sorry, opet ja visim kod tebe.

LEKSI: Svi ste više u mojoj sobi nego u ostatku kuće zajedno. Navikla sam. Jure se još drži dalje, ali neće ni on zadugo.

ROBI: Znam, ali nekad imam osjećaj da sam uljez. Kao da njuškam.

LEKSI: Ako ne čitaš dnevnik, ne broji se. *(sjeda kraj njega)* Jesi nervozan?

ROBI: Još malo i gotovo. Misliš li da je Pedagoški greška?

LEKSI: Ne. *(odmahuje glavom smiješeći se, pa liježe iza njega)*

(pauza)

LEKSI *(ticho)*: Odlazimo iz ove vukojebine. *(pruža šaku prema njemu s leđa)*

ROBI: *(uzima joj stisnutu šaku u svoju i poljubi je)*

LEKSI *(zbunjeno je povuče)*: Znaš... *(pribere se i nastavlja)* Ja čak i nisam živčana koliko sam mislila. Navijam za Pomorski, ali ne bih bila nesretna ni s FESB-om.

ROBI: LEZB-om.

(nasmiju se)

LEKSI: Znaš o čemu sam nekidan razmišljala? *(diže se i sjeda do njega)*

ROBI: O čemu?

LEKSI: Zamisli da oboje upadnemo na FESB.

ROBI *(sliježe ramenima)*: Oboma nam je drugi izbor.

LEKSI: Da, ali bar bismo bili skupa.

ROBI *(nježno)*: Ne možemo uvijek biti skupa, Leks. Sjećaš se što smo se dogovorili?

LEKSI: Odlazimo. Ili na faks, ili nakon faksa.

ROBI: Da. S razlogom. Za tvoje dobro, za moje dobro, ovdje nam nema ničeg. Volim Višnju, cijenim sve što je napravila za nas, ali neću završiti kao ona – u nekom uredu, ugušen papirima i ogovaranjima, dok me kući čekaju žena i djeca koje nisam ni htio.

LEKSI: Znam, znam. Ali... Ako upadnem na Pomorski, jedan ću dan ići na kadeturu. Onda ugovor za ugovorom. Kao djed i stari. Neću vidjeti ni Višnju, ni tebe... Jebiga, i Jure će mi nedostajati. Neću te vidjeti mjesecima, Robi.

ROBI: Leksi?

LEKSI: *(upitno ga pogleda)*

ROBI: *(okreće se, oslonjen na lakat, naslanja joj ruku na lice)* Odlazimo iz ove vukojebine.
(spušta ruku u šaku nadomak njene)

LEKSI: *(smiješi se kroz suze)* Što čekamo? *(udara šakom o njegovu)*

Svjetla se gase.

IX. ČIN

Leksina soba. VIŠNJA sjedi pred računalom, s lijeve strane joj je ROBI, s desne LEKSI. Svi su troje licem okrenuti prema publici.

VIŠNJA: Sad sam se čula s Jurom. Želi vam sreću. Rekao je: „Nek ti ćer bude kapetan, a sin teta ako su tako sritni, đava i' lude odnijo skupa s tobom.“ Rekao je i da su ti patike dobre za vrtić. *(smiju se)* Tebe prvu, Aleksandra.

ROBI: *(stisne rame sestri)*

LEKSI *(položi ruku na njegovu)*: Idemo. Ovo je lako. Želim oba.

Višnja vidi rezultat, lice joj zablista od radosti, ciči, grle se i ljube. Robi šutke nudi šaku Leksi, ona je raspali takvom silom da ga zaboli. Nasmiju se.

VIŠNJA: Tvoj red, sine. *(smiješi se)* Sve će biti dobro.

LEKSI: *(stavlja bratu ruku na rame)*

ROBI: *(pogleda je, šutke poklapa svojom rukom njezinu)*

Cijeli se kraj odvija u potpunoj tišini. Leksi i Robi nagnuti su nad Višnju i laptop, ozbiljni. Višnja ugleda rezultat. Šokirano otvara usta, pa ih prekriva dlanom. Gleda Robija. Robi gleda laptop, Višnju, opet laptop, pa provlači ruku kroz kosu i steže je. Pogleda u Leksi.

Leksi ga gleda, bezizražajna. Ne skidaju pogleda jedno s drugog. Pruža ruku prema njegovom licu, pa je spušta. Svi troje pogledaju u publiku. S lica im se ne može iščitati jesu li sretni ili ne.

Svjetla se gase.

KRAJ